

5172
1972

OBĚŽNÍK

České katolické missie

SVATÝ VÁCLAVE,
NEDEJ ZAHYNOUTI

SV. VÁCLAV - SRDCE VLASTI - 2

Když ve čtrnáctém století plánoval Otec vlasti a vroucí ctitel knížete Václava Nové město, je zřivě obdařil Prahu s r d c e m . Nad hrobem českých králů a nad hroby světců z české krve budou často dunívat kroky diplomatů, jejichž jednání bude podmíněno a souzeno změnami času. V s r d c i Prahy však bude vždycky pulsovat živá k r e v národa, toho tajemného společenství živých, mrtvých a nezrozených /Březina/. Odtud bude po staletí vycházet síla, aby ž i v á a o b n o v e n á krev vyživovala celý organismus.

Stávala tam socha svatého Václava, kterou 1687 pořídili Pražané u kameníka Jana Jiřího Bendla za dvě stě zlatých a deset korců žitné moutky. Bylo to dílo na svou dobu pozoruhodné, můžeme je dnes vidět v parku na Vyšehradě. Socha stávala v místech mezi Jindřišskou a Vodičkovou ulicí. Ale náměstí se jmenovalo Dobyččí nebo Koňský trh. Teprve "protiklerikální bouřlivák" Karel Havlíček Borovský dal popud, aby se s r d c e Prahy jmenovalo náměstí Václavské.

11.června 1848, o svatodušních svátcích, byl u této sochy svatého Václava polní oltář a tam při památné svatováclavské mši vypukly známé "svatodušní bouře". Je to otrávené, všimáme - li, jak často a úzce souvisely zvraty v našich dějinách se slavením eucharistie.

Za devět dní nato, 20.června 1848, se za pražskými hradbami narodil v rodině smíchovského malíře pokojů Myslbeka synek, kterého pokřtili Josef Václav.

Když koncem toho století už stará socha neodpovídala náročnějšímu vkusu /byla příliš malá a nevhodně umístěná na velkém prostranství/ a vadila živějšímu dopravnímu ruchu, požádali Pražané městskou radu, aby se začalo uvažovat o důstojnějším pomníku národního světce.

Na projektu začíná 1886 pracovat osmatřicetiletý Josef Václav Myslbek. Už jeho model mladistvého knížete v brnění, který drží v ruce symbol v í r y a vítězství, vzbudil vzrušený obdiv na výstavě ve Vídni a získal zlatou medaili v Mnichově. Umělec dokončil návrh 1888 a pak začíná dlouhá křížová cesta realizace. Pomník měl odpovídat rozměrům a monumentalitě projektovaného Národního musea. Mistr studuje neúnavně anatomii koní. Z předvedených živých modelů splňuje jeho představu sedmiletý sametově černý Ardo. 1899 je hotov a putuje na výstavu do Berlína. Ale Mistr studuje a zdokonaluje dál. Teprve 31. ledna 1900 je s konečnou platností hotov kůň, který bude přitahovat milióny pohledů a bude inspirací básníků této země. Bude to "kůň bronzový, kůň V á c l a v ů v "/Halas/. A pak přistupuje Mistr k podobě svého knížete Václava. Václava zbožňovaného, Václava pomnívaného, tupeného, Václava - rytíře K r i s t o v a . Drátěná košile a přilba putují ze svatovítského pokladu do Mistrova atelieru. Mistr pracuje podle živých modelů, devětkrát odlévá a zase zavrhuje podobu a výraz tváře. V listopadu 1904 je model odlit do bronzu a na Jubilejní výstavě pražské komory po prvé budí obdiv a dojeté nadšení. Příjdu doby, kdy bude vlévat d ů v ě r u a s í l u , i když pod ním poteče proudem č e s k á krev.

Současně s postavou svatého Václava tvoří Mistr i čtyři postavy národních světců. Je to svatý Prokop, svatá Ludmila, svatý Vojtěch a blahoslavená Anežka Přemyslovna. Tváří svatého Prokopa vtiskl svou vlastní podobu, svatý Vojtěch má mít tvář Mistrova přítele kardinála Schönborna, pražského arcibiskupa. V srpnu 1913, tedy necelý rok před vypuknutím světové války, kdy měla z krve vyrůst s a m o s t a t n o s t Václavova ná r o d a , odstranili lešení kolem pomníku nehotového /nebyly dosud dokončeny podoby čtyř světců na podstavci/ a nadšeným i okouzleným zástupcům se objevil národní zvětec tak, jak si jej může představovat nejnáročnější fantazie. Nepoznáán stojí Mistr uprostřed slavnostního shromáždění a střízlivě a snad i trochu prorocky poznamenává: "Vidím, že socha svatého Václava mohla být ještě o kus větší."

Myslbek se nedožil úplného dokončení svého životního díla. Světová válka mu vzala dva syny a dceru a poslední zbytky zdraví stejně dost chatrného. Umírá 3.června 1922, kdy ještě trvají průtahy hlavně se sochou svatého Vojtěcha.

V roce 1928 navštívili Prahu francouzští básníci Georges Duhamel a Charles Vildrac. Duhamel tehdy prohlásil: " V tomto Myslbekově díle má Praha nejvznešenější a nejvýznamnější pomník v celé střední Evropě." Jsme si toho vědomi. A víme, že ten pomník je i něco víc. S r d c e Prahy je obdařeno magickým magnetem, který přitahuje i odpuzuje. Je to symbol křesťanství v naší zemi. Z d r o j inspirace básníků a přitažlivý terč pamfletistů. Problém úsvitu českých dějin a snad českých dějin vůbec. Ale zdroj s í l y pro celý národ v hořkosti dějinných zvratů.

SVATÝ VÁCLAVE

Josef Václav Sládek :

Svatý Václave,
české kníže, slyš !
Hlasy k tobě pozvedáme
v nadhvězdnatou říš.

3. Ale přes tvou zem
za těch tisíc let
vln jak mořem převalilo
všelikých se běd.

5. V tísní duše své,
v číše hořkostech
jméno tvé za útočiště
měla na svých stech.

Tisíc tomu let,
cos byl kníže náš,
tobě byla řada věků
jako noční stráž.

4. Ale tys je znal,
při tvém lidu stál,
tys té země nezapoměl,
již jsi miloval.

6. Svátý Václave,
volá tě tvuj lid :
Vrať své zemi požehnaní,
vrať své zemi klid !

K zahájení jubilejního roku českých katolíků : 1000 let založení pražského biskupství /973/ a světového uznání samostatnosti křesťanství u nás.

Bratr Max z Taizé :

KRITIKA ZŘÍZENÍ

Křesťané všech druhů se dnes snaží objevit novou tvář církve. Při vši své rozdílnosti mají jedno společné : více či méně ostře kritizují církevní zřízení. Tím tedy hrají svůj part v koncertě soudobé všeobecné kritiky každého zřízení vůbec, jež, jak se zdá, lidstvo hraje. A kritika se netýká jen jistých přežitých církevních institucí, které zkostnatěly a ztrouchnivěly, takže pozbyly schopnost vydávat svědectví Kristovu poselství radosti. Předmětem kritiky se stává každá církevní instituce v církvi, a dokonce celá církev jako instituce, a to kritiky někdy velmi ostré. Co je na té kritice pozitivního a svědčí o upřímné snaze uvolnit a osvěžit svědectví, které mají křesťané vydávat ?

Zřízení je nutné

Moderní život nás navykl, že se reality, které jej vytvářejí, mění závratnou rychlostí. A my jsme si tedy už zvykli považovat změnu, každou změnu, za faktor obnovy a pokroku. I užitečné ustálení jistých forem zřízení, které umožňuje jeho trvání, nahání modernímu duchu strach : bojíme se, že by snad se mohl nějak zpomalit vitální dynamismus, který je prospěšný vývoji.

Při stabilisaci každého zřízení existuje vývoj správy, která pečuje o organizaci. Existuje také vývoj techniky sdělování pravidel a pokynů, bez nichž se žádná spořádaná společnost neobejde. Ani církev není výjimkou. I ona se snaží upevnit, stabilisovat, organisovat a spravovat. Je to podstatná náležitost instituce, která slouží Kristovu evangelium či se taková snaha má kritizovat a stavět před soud ? Bylo by logické potlačovat snahy o upevnění a stabilisaci jen proto, aby se zabránilo vzniku církevní byrokracie a technokracie, o kterých se dnes soudí, že nejsou dovoleny v životě křesťanů, má-li to být život podle evangelia ? V tendenci kritizovat církevní zřízení je kromě dobré vůle a snahy o obnovu také dávka naivity.

Ptejme se nejprve na povahu instituce, kterou musí církev být, nemá-li se úplně rozplynout v individualismu a zessečtět. Bude-li se církev rozhodovat, zastane-li církví Krista Pána, Vtěleného Slova božího, či stane-li se s hlučným náboženských lidí, kteří by následovali Krista podle svého individuálního pojetí a tak mu vydávali svědectví, bude to vlastně řešení nezbytného minima zřízení.

Věříme ve společenství všech věřících v Krista, těch, kteří putují na této zemi, i zesnulých, kteří procházejí vlastním očištěním, i blažených v nebi. Ti všichni spolu tvoří jedinou církev. A věříme, že v tomto společenství je nám nápomocná milosrdná láska Boha a jeho svatých, kteří stále ochotně slyší naše prosby podle Ježíšových slov "Proste a dostanete".

/ Vyznání víry Pavla VI. /

Čtvero zřízení

Jako uvědomělé společenství věřících /tak si to Kristus Pán ve své lidskosti přál/, je Církev jako v úbec každá lidská společnost vymezena z á k l a d n í myšlenkou. Základní myšlenkou Církve je : hlásat Kristovo učení tak, jak jí je Kristus předal a svěřil s úmyslem shromáždit všechny lidi do jediného společenství, v němž by se jejich život přetvořil a osvobodil. Tato myšlenka je neproměnný základ a předpokládá církevní zřízení. Zpevnění této základní myšlenky vyžaduje vymezit v času a v prostoru všechny lidi, kteří Církev tvoří. Jen ti, kdo výslovně akceptují základní myšlenku, mohou tvořit součást společenství. Prvek stability je tedy druhým n u t n ý m aspektem církevního zřízení.

Církev není místní spolek, který vystačí svými vlastními zdroji. Potřebuje styk, komunikaci, v rámci jistého území, národa, v rámci universu. Aby se daly komunikace uskutečňovat a kordinovat, je nezbytná potřeba úřadů, institucí, které by tuto nezbytnou funkci vykonávaly. Zřízení obstarávající k o m u n i k a c i a s t y k je další nepostradatelnou potřebou. A konečně - protože Církev získala během věku svého trvání bohaté zkušenosti, je přece úplně normální, že si vyzkoušela cenu jistých způsobů myšlení, modlitby, jednání... Má tedy svou v l a s t n í intelektuelní, duchovní a p'otikovací techniku, kterou může pořád zdokonalovat a obohacovat, která však si přesto ponechává jistý rys základní stálosti. Církev nemůže a nemusí začínat pořád od začátku bez ohledu na získané již zkušenosti. Kdyby to dělala, byla by to jen jiná forma techniky, která by se stala také institucí, jenže jiného druhu.

V čem jsou hodnoty zřízení

... Opravdová obnova Církve nespočívá tedy v popírání hodnot zřízení, nýbrž v tom, že se obsah těchto hodnot postaví do p r a v é h o s v ě t l a a o č i s t í ode všeho co zestárló, ztrnulo, co je sklerotické. Taková koncepce obrody nám dá poznat, že instituce Církve je h o d n o t a, která manifestuje křesťanský život a n e b r á n í autentickému hlásání evangelia. Zřízení, které představuje základní myšlenku Církve, uskutečňuje veliký a účtykodný čin vzhledem k lidem, protože své požadavky zdůvodňuje jedine z Kristova učení; instituce, která vymezuje křesťanské společenství, dává každému křesťanu m o ž n o s t angažovat se v rámci uvědomělé kázně - instituce organizující vzájemný styk mezi křesťanskými o b c e m í dokazuje, že v š i c h n í nesou odpovědnost za s p o l e č n é snažení, - instituce připomínající společná p r a d i d l a myšlení, modlitby, jednání a tak o h r á n í před individualistickými s p'ě r y, vylučuje m o c vybraných, elitních skupin, staví každého na jeho místo podle pravidel zdravě demokratických.

Než začneme Církev kritizovat, připomeňme si její nepopíratelné hodnoty, totiž hodnoty jejího zřízení. Bez upevnění, bez stability, bez organizace a techniky sdělování se každá společnost, tedy i Církev, dostává do z m a t k ú, které jsou nedůstojné lidského ducha, brání pravé svobodě, posilují právo silných, zvyhodňují ty, kdo by individualistickou z v ů l í chtěli ovládat ostatní

/ článek z La Croix volně přeložila VM/

CO JE TAIZÉ ?

Hovor o komunitě v Taizé s Otcem Bernáčkem.

1. Kdy, kde a jak vznikla klášterní protestantská komunita v Taizé ?

Odpověď : Historie Taizé je nová a začíná po pádu Francie r. 1940. Tehdy mladý pastor Roger Schutz ze Švýcar byl zneklidněn bídou uprchlíků i válečnými událostmi. Chěl odstranit hráze nenávisť a založit křesťanské hnutí jehož cílem by bylo sjednocení křesťanů a lidstva. - ve spravedlnosti a svobodě. V Taizé, opuštěné vesnici /nedaleko historického kláštera Cluny u Macon, ve střední Francii/ jeho myšlenka se uskutečnila. Tam pastor R. Schutz koupil sešlé selské stavení a pár stodol s polem, a katolický biskup z Autun mu přejal románský vesnický kostelík pro protestantské a katolické bohoslužby. Za několik měsíců se k němu přidali další nadšenci, a tak vznikla klášterní komunita v Taizé ...

"Duše člověka, žijícího bez Boha, touží po lásce. Duše křesťana nemůže dýchat, nespojuje-li lásku k Bohu s l á s k o u k člověku .." převor R. Schutz z Taizé

2. Jaky je cíl tohoto podniku a jaké prostředky používá k jeho dosažení ?

Odpověď : Bratři přišli do Taizé, aby plnili cíl zakladatele R.Schutzze : uspíšili jednotu křesťanů, posilovali lidské bratrství a odstraňovali nenávisť i bídu ve světě. Cílem řeholní komunity v T. není starost o v ý d ě l e k nebo konverse, nechtějí zakládat novou církev nebo sektu, ani nepřijímají dary nebo podpory, ale z vlastní práce a obětavosti - podle pravidel - denně se přibližují svému cíli. Jejich prostředky jsou skromné. Předně je to jejich víra v Boha, jejich příkladný život modlitby a specialisace práce. Z 200 členů mezinárodní komunity v T., kteří se zavázali sliby k chudobě /zřeknutí se osobního majetku/, k celibátu a poslušnosti podle pravidel z r.1962, část bratří má duchovní poslání a část bratří pracuje ve svobodných povoláních, i jako dělníci v továrnách, a výdělek každoročně rozdělí, / třeba založí zemědělské družstvo v Brazílii, nebo školu v Kongu - k odstranění duchovní a hmotné bídy člověka/.

3. Jak je organizována komunita v Taizé, aby dosáhla svého cíle ?

Odpověď : Převor R.Schutz obnovil u protestantů řeholní život Katolické církve, a tak zakladatel hnutí v T. se domnívá, že s p o l e č n ý život bratří podle vzoru prvých křesťanů n e j l é p e zajistí cíl i účel jeho hnutí, k službě pro Krista a pro svět. Řádová pravidla ukazují závazně cestu a směr k evangelické s v o b o d ě člověka a nejsou terorem, jak někdy nepřátelé řeholního života polemizují. Jedinec by nezvládl náročný úkol hnutí, ale kolektiv zajistí i jeho budoucnost./ Mysleme na ohromné zásluhy katolických mužských a ženských řádů na rozvoji kulturním i hmotném Evropy a světa! /

4. Jaké má dosud výsledky ?

Odpověď : Velmi krásné, neboť Taizé se stalo za pár let světovým poutním místem a ročně tam putuje až 150 tisíc mladých lidí.

5. Co z toho hnutí může získat katolík, s čím může souhlasit ?

Odpověď : Bratři v T. uskutečňují staré heslo sv.Benedikta : modli se a pracuj ! Katolík tam znovu o b j e v í cenu modlitby, bez spojení s Bohem, bez Jeho pomoci, - člověku se nepodaří odstranit bídu a násilí ve světě ! Taizé nás přivádí k Bohu, chce abychom se stali "novým" člověkem a proto katolíci: s tímto hnutím spolupracují.

6. Jak se hnutí staví k naší Církvi ?

Odpověď : Komunita v T. spolupracuje s Katolickou Církví na nejvyšší úrovni. Převor R. Schutz se zúčastnil II.Vatikánského sněmu, a nyní má u Svaté stolice dokonce osobního delegáta. O prázdninách asi 50 katol.kněží - pomáhají vést v T. přednášky a debaty večery. Bratři z T. spolupracovali ve vatikánské liturgické komisi na přípravu obnoveného řádu mše svaté a denních modliteb /breviáře/ pro kněze a laiky. Převor R.S. letos v červenci navštívil Prahu i Bratislavu a Bratr Rudolf r. 1968 a 1969 přednášel v Praze i v Brně v ekumenickém semináři.

7. Jaké byly vaše osobní zážitky, dojmy, a jaký mělo pro vás setkání význam a užitek ?

Odpověď : Můj duchovní zážitek porovnávám se zážitkem u Lurdské ješkyně, kde jsem silně prožíval přítomnost Boží. Duch Boží tam vane tak silně, že zvědaví turisté, "hippíci" nebo-li vlasatci, přirozeně bez rutiny a konvencí jsou u c h v á c e n í při společné modlitbě a liturgii v chrámu Smíření, - naleznou vztah k Bohu, On se stává jejich Pánem a modlí se na kolenu, stojí nebo leže. Vidíme, že i dnes tisíce mladých lidí věnují část své dovolené k hledání "nových nebes", kde by našli daleko od hluku - smysl života ! Bratři v T. přijali mnohé naše náboženské tradice, slaví s naším obřadem - večeri Páně v ornate a ne v civilním šatě, modlí se společně v chóru kostela spolu s věřícími breviář třikrát denně a s hudbou gregoriánskou nebo klasickou.. .. oni, protestanté, věří dokonce v panenství Matky Boží ... tam znovu objevíme užitek a poslání naší staré církevní tradice.

8. Co doporučujete našim čtenářům ? Odpověď : Předně delší pobyt v T. a hlubší poznání hnutí. Čtěte knížku R.Schutzze: Žít dnešek v Bohu, vyšla v Brně 1970, nebo originál : Vivre l'aujourd'hui de Dieu/Edice du Seuil, 27.rue Jacob, Paris VI.- německy: Das Heute Gottes /Herder Bücherei/. Téle doporučuji: La priere au coeur de la vie - Modlitba je srdcem života - od P.Y.EMERY, edice du Seuil - nebo mě - čník : Lettre de Taizé

BARTOLOMĚJSKÁ NOC

Před 400 roky, dne 24. srpna 1572 byl v Paříži zavražděn admirál Coligny, vůdce kalvinistů. To byl začátek Bartolomějské krvavé noci. Za fasádou náboženství touha po politické moci Francie a osobní křivost učila své nepřátelé. I dnes bychom se mohli ptát dějin, jak došlo k této masové vraždě.

Začátkem 16. století byla stále teologická fakulta Sorbony v Paříži nejvyšší autoritou křesťanství po Svatém Stolci. Roku 1521 tato Sorbona prohlásila Lutherovo učení za bezbožecké a heretické. Luthera uznala vinným nejvyššího trestu a proto francouzští protestanté byli pronásledováni.

Francouzský teolog Kalvín utekl r. 1536 před soudci z Paříže do Ženevy a odtamtud řídil náboženskou reformu ve Francii. Ale Kalvín byl zároveň politik, státník a paličatý vůdce náboženský. Kalvínovo hnutí získalo velikou část šlechty a dokonce následníka trůnu Jindřicha II, tak vznikl stát ve státě a Ženeva s okolím se zřekla císaře i papeže, a byla až do nedávna b a š t o u kalvinistů. Kalvínova reforma se šířila ve všech vrstvách obyvatelstva Francie a r. 1558 se odhadovalo na 400.000 kalvinistů. Byli nazváni "Hugenoty". Duc de Guise, katolický kníže, je zavíral již r. 1562 a ve Vassy /krajina empaňská/ začaly první boje. Královna a regentka francouzského trůnu M a r i e Medicejská se bála o vlasní m o c a proto použila náboženství, aby odstranila své královské s o k y .

Noční zvonění v d svatého Bartoloměje - 24.8.1572 z věže královského kostela u Louvru / kde se scházejí nyní k bohoslužbám čeští katolíci/ St. Germain l'Auxerroise, bylo z n a m e n í m vraždění kalvinistů v celé Paříži a Francii. Tehdy začala hořet celá západní Evropa / Třicetiletá válka /.

Tato historická událost nechť v n á s živou spoluprací za smíření a jednotu všech křesťanů, aby svět, povzbuzen naší bratrskou láskou, našel cestu k Bohu!
A. B.

NEDEJ ZAHYNOUTI !

Měsíc září nám připomíná dvě jména, která mnohým z nás, hlavně mladým dělají problémy : 16. září slavíme svátek sv. L u d m i l y a 28. září svátek jejího vnuka sv. Václava. O obou bylo již mnoho napsáno, jejich jména zdomácněla a tradice svatováclavská - křesťanství, se stalo pevnou základnou národního života. Národ se po staletí obracel k svatému knížeti jako k "zástupci kuene českého u trůnu Božího " - zvláště v osudových chvílích své existence.

Tato tradice dosud žije a prošla zkouškami věků přes historismus, romantiku ... často jsme hleděli do minulosti, slavili jsme ji a snad jsme zapomínali na přítomné úkoly i zajištění budoucnosti. Toto historické vidění jsme uplatňovali i pro naše světce. "Ú c t a svatých však není, jak říká K. Rahner ve studii o sv. Tomáši Akv. pouhá historická vzpomínka na lidský a církevně významnou minulost, ale je naším skutečným a pravdivým v z t a h e m k ž i v é osobě, která došla naplnění a právě proto zůstává přítomná a mocná..." Jen takový živý vztah našich křesťanských předků k osobnosti sv. Václava způsobil, že "jeho role p o s m r t n á v našich dějinách je nepochybně důležitější než jeho krátká historie pozemská : jinak řečeno tisícileté panování světce Václava znamenalo v naší minulosti nepoměrně více než několikiletá vláda knížete. Obojí dějství, to na z e m i i o n o n a n e b i spolu ovšem souvisí. Václava s v a t é h o od Václava k n í ž e t e bez násilí dělit nelze - oba v jedno nerozlučně spojila křesťanská víra, jež z člověka vytvořila světce a dala mu moc žít i po časně smrti a panovat dále svému národu.

Ludmila i Václav byli lidmi přítomnosti a budoucnosti. Uvěřili a dali se do díla bez ohlížení zpět. Byla to tvrdá práce a oda ji zaplatili životem. Doba, v níž žili, byla tvrdá a náš národ tehdy byl křesťanský jen podle jména. Oni n e p o d l e h l i skepsi, neutekli se do říše iluzí, ale o e l ý m svým životem a v ě d č í l i svému lidu o Kristu a zpečetili to krví. I d n e s náš národ není křesťanský. I m y - jako tenkrát o n i - máme svému lidu ukázat Krista, máme a můžeme i v našem politickém systému mu být s v ě d k y ... nestačí jen dobrý příklad : Být Kristu svědky znamená č i n n ý a veřejný akt, - znamená o s o b n ě se angažovat pro věc Kristovou, aniž bychom zapomínali na naše povinnosti o b č a n s k é . Víra není přívěskem a ozdobou, je k v a s e m a není věcí s o u k r o m o u . Křesťan má být v ě u d e Boží a čím více Bohu patří, tím je u ž i t e č n ě j š í lidem kolem sebe a celé společnosti vůbec. Sv. Václav a Ludmila byli laici, nebyli "konsumenty v církvi" - nechť jejich příklad je vzorem dnešku. F. B.

Jan Opasek :

MODLITBA V TAIZÉ

Území vrchu a dolin a vinic,
 kde zelená naděje má volno,
 kdo oči topolů přehlížejí kraj
 laskaný sluncem a vůní země,
 s hnízdami vesnic,
 s prameny starých katedrál a kostelíků
 klubko žalmů
 odvíjí svá vlákna myšlenek
 zavěšeny jsou naních duše mladých
 před Kristovým Tělem,
 před Jeho Matkou.

Do Božího slova
 vkládají svá srdce,
 do rozjímavého ticha
 vyprávějí své oady Bohu,
 a ten jim odpovídá.
 Bez složitých sentencí
 v prostotě srdce
 jdou jinou cestou,
 není vyšlapaná.
 Svět míru a lásky
 prostupuje ticho kostela.

Na vláčkách žalmů
 požehnaná modlitba
 dvacátého věku.

ZEMŘEL BISKUP HLOUCH

V sobotu 10. června 1972 ráno náhle zemřel v Českých Budějovicích otec biskup Josef H l o u c h . Pohřeb otce biskupa byl 16. června. Pohřební obřady vykonal v obnovené katedrále biskup Fr. Tomášek za účasti zástupců všech čs. diecézí, kněží, řeholnic, čs. vlády i Svaté stolice a nepřehledných zástupů věřících z Jižních Čech i z rodné Moravy. Děkovali mu za lásku a příklad apoštolského biskupa.

Biskup Hlouch po svém kněžském svěcení v Olomouci zastával různá posláná v církvi : byl kaplanem, farářem, profesorem na cyrilometodějské fakultě Palackého university v Olomouci a svým kázáním i zjevem dovedl lidi nejen získat, ale i vzbudit zájem o Boha a duchovní život. Jeho osobní heslo bylo: skrze Marii ke Kristu.

Osobně jsem poznal otce biskupa r. 1945 na olomoucké fakultě, kde byl mým profesorem. Roku 1947 jsme ho provázeli duchovně do Budějovic, kde byl jmenován svatým Otcem za biskupa. Otec Biskup plný zdravého optimismu měřil věci a události nejen podle okamžitého zdání, nýbrž se snažil je spatřovat ve světle budoucnosti a služby.

že tento

Nikdo by neřekl, zdatný sedmdesátník, který minulého roku šťastně přežil infarkt , nás tak rychle opustí. Jeho život byl cele zasvěcen Bohu, duším a vlasti. Otče biskupe Josefe, d ě k u j e m e Vám za Váš hrdinský příklad a utrpení, kdy Vám bylo zabráněno vykonávat Váš biskupský úřad, - d ě k u j e m e za Vaše modlitby a za duchovní odkaz i z k u š e n o s t i , které jste zaznamenal nám kněžím i laikům ve spisku "Minutěnka". Nyní nám buďte otcem a přímluvcem u Boha ...!

Otec biskup Hlouch v Minutěnce/denní rozjímání/ k 26. září - D v a světy . píše :

Židé nechtějí věřit v mesiánské posláná a božské Synovství Krista Pána. Kristus míří na kořen toho všeho, když praví: " Vy jste zdola, já jsem shora, vy jste z tohoto světa, já nejsem z tohoto světa." Jan 8.23. - Pozoruj život! Světem se valí dva jedovaté větry : mít a užít! - Víra tě nevyhání od dober života, ona ti u k l á d á povinnost pracovat pro přirozené dobro všech, ale to nemůže být j e d i n ý m cílem. - Vidíš to odlidštění společnosti ? Mnohý již nebude na základě: Já a ty, tedy myšlenka na druhé, ale já a to! On a věci! Auto, moderní vymoženosti, výlety atd. ... A tak člověk dovoluje věcem, aby ho mrskaly, že jich ještě nemá, nebo aby ho svíraly, když je má! Lidé zdola !

Kuzněcov / Legenda o řece / praví: Život patří lidem, kteří nebudují jen své vlastní štěstíčko.

Odtud jsi, tam jsi, kde jsou tvé tužby, tvá láska, tvé srdce ! Jsi - li jen zdola, co odpovíš, až budeš z a v o l á n NAHORU ?

NÁŠE ZPRÁVY

Patriarcha Dimitrios - Dne 7. července zemřel v Cařihradě ekumenický pravoslavný patriarcha Athenagoras I, známý průkopník jednoty křesťanů, který se osobně sešel se Svatým Otcem Pavlem VI. - Nově zvolený patriarcha Dimitrios, prohlásil, že hodlá následovat svého předchůdce pokud jde o sblížení s Římem.

Ekumenická rada církví má nového sekretáře: V Utrechtu v Holandsku, dne 16.8.1972 se shromáždili reprezentanti 250 křesťanských církví / 2 pozorovatelé katolíku /. V teologickém semináři prof. Jurgen Moltmana z Tübingen, vyzval světovou radu církví, aby se angažovala politicky, a připravila základnu k řádné vládě světa, neboť OSN. nevykonávají své poslání. Za nástupu gener. tajemníka Carson Blakes z USA, byl zvolen metodistický pastor z britských Antil, Filip Potter, černoch. Je to první barevný pastor v tomto světovém křesťanském poslání.

V sobotu 26. srpna 1972 bylo slavnostní otevření 20 letní Olympiády v Mnichově. Na čestné tribuně jsme zhlédli Čáslavskou a Zátópku. Novým předsedou olympijských her byl zvolen irský lord Killginn po američanu Brundage. Radost a úspěch her byl porušen politickými vlivy a israelští sportovci byli přepadeni palestinskými teroristy v olympijské vesnici. - Den před zahájením her v pátek 25. srpna pozvaly křesťanské církve z Mnichova všechny sportovce světa k návštěvě koncentračního tábora v Dachau. Arcibiskup A. Kozloviecky ze Zambie, bývalý polský vězeň z Dachau, vyzval dnešní mládež, aby se angažovala za světový mír a za svobodu všech lidí.

Paříž má na 1 km 25.000 obyvatel - Londýn jen 13.000. - V Paříži se plocha sadu za posledních sto let zmenšila o dvě třetiny.

V pařížské oblasti jsou každou hodinu spáchána čtyři vloupání a každý den je vykradeno asi sto bytu. Od r. 1962 do r. 1971 se počet vloupání téměř zdvojnásobil. - Paříž s předměstím čítá asi 10 milionů obyvatel a Francie má přibližně 3 miliony cizích dělníků.

Edith Stein, profesorka filosofie, universitní docentka, Židovka, která konvertovala r. 1938 a vstoupila do řádu karmelitek. - Za války, dne 2.8.1942 byla nacisty uvězněna v táboře Auschwitz a za živa spálena, snad již 9.8.1942 v táboře Birkenau: Kardinál Josef Höffner z Kolína oznámil, že její beatifikační proces se ukončil dne 9. srpna a trval 10 let. - Sestra E. Steinová je symbolem smíření a solidarity Židu a křesťanů i příkladem pro dnešek. P. Eckert, O.P. informátor procesu, dal sestru E. Steinovou za příklad inteligenci hledající hluboký náboženský zážitek.

Dne 8. září 1972 slavil své stříbrné kněžské jubileum náš přítel a ředitel i zakladatel čs. katolické Misie v Londýně a vůbec v Anglii. Nemůžeme zde hodnotit jeho bohatou činnost je třeba navštívit jeho "Velehrad", obnovenou čs. kapli na Mont street i výletní dům u moře a českou školu - a potom objevíme kolik síly a milosti Bůh udělil Otcí Langovi! Česká Paříž posílá modlitby i gratulace milému jubilateovi do Londýna a prosíme Pána, aby se ve zdraví dožil ještě - padesátky - svého kněžství!

Vzpomínka novokněze - "Milostí Boží jsem, co jsem," - tuto větu čteme u sv. Pavla a totéž musí říci nyní i každý z nás, kteří stojíme na pokraji naší kněžské činnosti. Z vůle Všemohoucího jsem se octl v krátkém čase po přijetí kněžského svěcení v hlavním městě Francie abych zde s pomocí Boží začal svoji práci na vinici Páně. Díky nejbližším, otcí Bernáčkovi a paní Nečasové, jsem byl od prvního dne v našem krajanekém prostředí. V sobotu 24. června jsme slavili společně slavnou naši svatou v jednom z významných chrámů pařížských: St. Germain l'Auxerrois. K mé "pařížské primici" přišli krajané z celé Paříže i z okolí a místo okolo oltáře bylo plně obsazeno. Mel jsem čest koncelebrovat se čtyřmi kněžími - našimi spolubratry: otcí Bernáček, pak jeho spolubratr Augustinián P. Cyril Láta, který pronesl krásnou řeč, v níž zdůraznil vznešenost, ale i odpovědnost katolického kněze, - dále Monsignor H. Parelle, a krajan J. JECH, který přijel z Německa. Jak dojemně bylo slyšet chválu Boží ve vlastním rodném jazyku z úst účastníku písní "Ejhle oltář..". Slavnost byla obohacena zásluhou paní A. Stránské, která nacvičila s našimi dětmi sborový zpěv. Nelze opomenout ani přání dvou chlapců a dvou dívek v národních krojích, které nám blahopřály - otcí Bernáčkovi k jeho 25 letému kněžství a mně ke kněžským prvotinám. Dá Bůh, že práce mezi našimi krajany bude požehnaná, že na ni spočine rosa Boží milosti k radosti Církve i národa...

